

[Justitsministeren]

svensk selskab, der havde en lille aktiepost i det pågældende danske selskab.

Det var ikke noget, vi kom ud for dengang, men med den sammensætning, der er i dag i dansk industri, tror jeg, at man oftere kan komme ud for det, og det er sådanne hindringer, vi gerne vil fjerne. Det skulle ikke være en principiel ændring i forhold til det, vi har i dag. Det vil jeg gerne sige til hr. Korneliusen: hvis man under arbejdet i udvalget kunne nå frem til en begrænset liberalisering på det område, så tror jeg, det ville være i vor egen interesse.

(Kort bemærkning).

Korneliusen (S):

Det er kun for at sætte en lille misforståelse på plads. Vores ellers meget korrekte justitsminister kom til at misforstå mig. Jeg spurgte faktisk ikke til § 1, nr. 2, men til § 1, stk. 2: »virksomheder, som staten ejer, er ikke omfattet af loven.« Og det er jo en ganske anden sag. Nu kan vi tage den videre diskussion oppe i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 4:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af straffelovens bestemmelser om særforanstaltninger og forvaring.

Af Carsten Andersen (SF) m.fl.
(Fremsat 13/10 87).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det fremsatte forslag ligner i det væsentlige det beslutningsforslag, som vi behandlede i foråret 1983, og det var et forslag, der ikke kunne opnå flertal her i Tinget.

Forslaget går ud på, at domme afsagt i henhold til straffelovens §§ 68-70 skal indeholde en længstetid for opholdet af samme varighed, som en straf ville have medført.

Jeg vil gerne fremhæve, at straffelovens § 72 indebærer, at personer, der er omfattet af dette beslutningsforslag, hvert halve år kan få prøvet spørgsmålet om foranstaltningens ophævelse ved domstolene. I den forbindelse gælder, at personer, der dømmes til anbringelse i institution i henhold til straffelovens § 71, skal have beskikket bistandsværge, der ligesom anstalten og den dømte selv eller eventuelt hans tidligere forsvarer kan begære spørgsmålet indbragt for retten. Der er altså en vidtgående adgang til at få prøvet anbringelsen.

Jeg vil gerne minde om, at den nugældende udformning af bestemmelserne i straffelovens §§ 68-70 stammer fra lovændringer i 1973 og 1975, og disse ændringer byggede på Straffelovrådets betænkning fra 1972. Spørgsmålet om tidsubestemtheden af foranstaltninger over for psykisk afvigende lovovertrædere, der frifindes for straf efter lovens § 16, er behandlet i betænkningen fra 1972. Det er side 40.

Straffelovrådet konkluderede dengang for så vidt angår sindslidende lovovertrædere, at anvendelsen af tidsubestemte foranstaltninger stemmer bedst med de forebyggende og terapeutiske retningslinjer, som præger disse afgørelser. Så tilføjede Straffelovrådet, at når reglerne indrettes således, at der i fornødent omfang er mulighed for at få rejst spørgsmålet om ændring eller ophævelse af de trufne foranstaltninger, kunne der efter Straffelovrådets opfattelse ikke være grund til at indføre nogen form for tidsbegrænsning af foranstaltninger. Jeg har fremhævet så stærkt, hvad Straffelovrådet skrev dengang, for jeg synes faktisk, at det stadig er gældende. Jeg kan da også tilføje, at Retslægerådet flere gange har udtalt sig på linje med Straffelovrådet.

Specielt med hensyn til spørgsmålet om at fastsætte en længstetid for forvaringsdomme efter straffelovens § 70 vil jeg gøre opmærksom på, at forvaring i praksis kun anvendes i helt ekstraordinære tilfælde, hvor der foreligger gentagen volds kriminalitet, og hvor idømmelse